

Zondag 11 juni,

Het is zover. Na maanden van voorbereiden, kaarten kopen, camper apk etc etc etc rij ik met Ernst weg uit Rijswijk. Langdurig uitgezwaaid door de kinderen en de halve buurt vervolgt de weg naar Rotterdam airport waar ik de Husky ophaal. Deze moet naar Deelen om nog wat kunstvliegers op te slepen. En bovendien worden we pas om 20:00 op Eindhoven verwacht, dus we hebben nog even de tijd. Ernst haalt vervolgens Sicco op. Uiteraard even vanuit de lucht gecontroleerd of mijn route aanwijzingen aan Ernst juist waren door even bij Gouda onder de boompjes door te vliegen.. Op Deelen Ernst met Sicco nog even opgesleept voor het vakantiegevoel..

Daarna allemaal naar Eindhoven. Ik neem de Husky mee omdat deze voor de Euroglide gehuurd is. Een andere vlieger zou dan gaan slepen.

Vervolgens een borrel in de Fly-inn. En dan zie je pas hoeveel mensen er meedoen. 41 teams compleet met campers, aanhangers, dakkoffers en een compleet woud aan pompantennes.

Volgens mij wist degene die bardienst had op deze dag niet dat er wat meer mensen zouden komen dan normaal. Gelukkig was het niet warm buiten, en lusten de meeste zweefvliegers geen bier. De friet was na tien porties op, en de leiding kwam op het lumineuze idee om shoarma te bestellen, die dan na de briefing bezorgd zou worden. De shoarmaboer deed goede zaken die avond. De briefing was lawaaiig, zoals te verwachten, maar nuttig voorzover verstaanbaar. Daarna werd het tijd om een slaapplek te zoeken. Via Ronald en Irene kwamen we terecht bij Nout en zijn vrouw, 20 kilometer van Eindhoven, waar we voorzien werden van een drankje, een plek voor de camper en walstroom. Met de halve ZCR/ZCD/KZC het glas geheven op een goede veilige Euroglide..... Welterusten!

Maandag 12 juni,

Vliegday voor Sicco. Het begin van de Euroglide. De beloofde sleepvlieger kon geen vrij krijgen, dus werd gevraagd of ik ook niet kon slepen. Tuurlijk, waarom niet. Eerst de LS6 monteren en aftanken (60 liter minimum op advies van Hein) en klaarzetten in de rij.... vervolgens het halve veld opgesleept, met bijna als laatste de NR. Het enige team wat zichzelf op weg helpt. Een goed begin is het halve werk, nietwaar? ;-)

Na de laatste start de Husky geparkeerd en snel achter Sicco aangereden. Hij was al aardig onderweg in het blauw en we moesten flink doortrappen om hem bij te houden. Uiteindelijk is ie geland op Osnabruck, en rond zessen stonden we daar met veel teams bij een veel te kleine, maar o zo gastvrije bar van de plaatselijke aeroclub. De Pizza was door Jaques Kolpa en z'n team snel geregeld, evenals de sleepkist voor de volgende dag. Ik ben op tijd gaan pitten voor de volgende dag.

Disdag 13 Juni,

Mijn beurt..... De dag begint vroeg als de startbaan wordt geasfalteerd.....om 06:30!! De camper stond vlak naast de startbaan toen de asfaltdampen binnendrongen en we waren er als de kippen bij om dit te verdringen met kofiedampen..

Na een chaotisch oplijnen op de inmiddels gerepareerde hoofdbaan (nog geen 15 mtr breed) kan ik eindelijk starten. Een kist met een spanwijdte van bijna tweemaal deze baan ramt voor mij een baanlamp en moet helaas het veld ruimen. Het gat in de vleugel moet eerst gemaakt worden, dus ik kan direkt weg.

Ik krijg een goede bel die me naar bijna 2000 mtr brengt. Ik start als laatste, dus heb wat werk te doen. Onderweg naar het keerpunt Neustadt Glewe kom ik bijna niemand tegen. Ze vliegen veel noordelijker langs. Met blauwe thermiek is dat niet fijn vliegen, in je eentje.... Maar met McCready op 2 schiet het toch lekker op, en ik rond het eerste keerpunt op 1500 meter met 90 km/uur gemiddeld.

Daarna moet ik op de rem, en besluit te mikken op Gardelegen, een veld in de buurt van Aschersleben. Dit veld ligt wat hoger dan de directe omgeving, en de vliegers die er al stonden zagen een LS-6 schijnbaar uit de grond omhoogkomen voor de landing.. Veiligheidshoogte is een mooi iets.....

Toch nog zo'n 330 km gevlogen.....

Sicco en Ernst kwamen even later aantuffen, aangekondigd door een zwarte rookwolk op de horizon..... En aan een mooie dag kwam een eind met een bezoek aan een restaurantje, ook weer geregeld door Jaques & team....

Woensdag 14 juni,

Sicco moet weer. Met mooie bellen tot 2700 meter geen straf geloof ik. De camper wil minder snel vooruit. Allereerst zijn de startaccu's nu werkelijk kapot, en moeten we aangesleept worden. Vervolgens hebben we gewacht op de ophaler/medevlieger van Ger Kwant, die net uit China kwam. Ernst reed zijn Volvo en ik de camper met een slapende Johan Hamelink achterin (oud ZCR lid). Sicco vliegt vandaag 420 km, en we komen pas om middernacht aan op Blaubeere, bij Ulm. Het vliegen gaat voorspoedig, en we lopen aardig uit. Compleet afgepeigerd pakken we een klein biertje en gaan we pitten.

Donderdag 15 juni,

De alpen in. Het weer belooft redelijke thermiek tot 2600 meter. De cumuls staan alleen wat ver uit elkaar. Ik tank 60 liter water en ga op weg naar de Jura. Via het schwartzwald, oost van Klippeneck en de bergen beginnen omhoog te kruipen. De thermiek wordt steeds matiger, en ik besluit na de Zurich CTR niet direct door te steken naar de Jura. Ik steek naar Olten, waar een vliegveld ligt en parkeer in een rommelige bel met wat locals. Ik klim naar 1700 meter, en ik besluit om langs de oostkam van de Jura te blijven. Doorsteken naar de middelste of zelfs de achterste bergkam is met deze hoogte geen optie. De grond is nu 450 meter onder me, en ik wil niet in een alpenweitje staan. Het is alleen compleet stabiel, en ik kan niets anders doen dan langs de helling uitglijden. Na drie uur en 36 minuten roep ik Grenchen op, een middelgroot motor/zweefveld langs de snelweg van Zurich naar Neuchatel. Linkerhand circuit voor de gliders en ik parkeer de kist naast de startplaats. Van starten is echter geen sprake. Het is ongewoon stabiel in de Jura, en ik maak een plan om te verplaatsen. Sicco en Ernst zijn er redelijk snel, en tijdens een goeie maaltijd besluiten we om wat credits te nemen en naar Besancon te rijden. Terwijl ik dit tik (twee dagen later) blijkt het een goede beslissing, want boven Zwitserland zit het momenteel potdicht. We komen 's-avonds op tijd in Besancon, en parkeren de camper naast de zweefhangaar.

Vrijdag 16 juni,

Besancon is stabiel aan de grond, maar op grote hoogte is het onstabiel. Er onwikkelen zich flinke buien, die het veld net schampen. Van vliegen is geen sprake, dus gaat Sicco de kist vertroetelen, terwijl Ernst en ik nieuwe accu's gaan kopen en eten gaan halen voor de BBQ.. 's-avonds gezellig getafeld en tot de conclusie gekomen dat het niet verkeerd gaat. We zijn zeker geen laatste momenteel. Morgen beter weer hopelijk.....

Zaterdag 17 Juni,

Op tijd opgestaan, want het belooft een mooie dag te worden. Sicco vliegt vandaag, en de kist moet in elkaar gezet worden. Vroeg water getankt en naar de meteo op de vliegclub. De chef aldaar wist niet precies hoe ie de thermiekverwachting naar boven moest toveren op het internet, dus na een kwartiertje nagelbijten hebben we hem onder lichte dwang uit z'n eigen kantoor gewerkt. Nadat al het printerpapier op was verlieten we het kantoor om croissants te gaan halen in Besancon terwijl Sicco nog wat ging seeyouen (nieuw werkwoord).

De beloofde sleepkist was er op tijd, en na het ontbijt starten we om 13:00. De thermiek was eerst matig, dus Sicco bleef nog lang lokaal hangen, maar daarna kregen we het sein "rijden maar". Het eerstvolgende keerpunt was st-Denis de l'hotel, en toen wij voor Montargis reden meldde Sicco dat ie daar geland was. Stevig doorgevlogen dus. Ernst heeft ook stevig doorgetrapt vandaag. Ik mocht het stuur niet aanraken van em, het was tenslotte een rustdag, dus ik had ruim de tijd voor het radiocontact en de kaart. Na aankomst werden we op de parkeerplaats onthaald door twee fransen op een golfkarretje met een glas wijn in hun handen. Er was een soort promodag aan de gang bij de zweefclub, dus hingen daar twee biggen aan een draaispit en was er ruim stokbrood, salade en wijn... Welterusten ;-)

Zondag 18 juni,

Wakker gemaakt door de zon op het camperdak. Ik moet vliegen vandaag. Voorzover Sicco een mens is, is ie duidelijk een ochtendmens. De kist is gewassen als ik eenmaal buiten sta. Ernst maakt koffie terwijl ik een streep op de kaart zet. Het is tien uur, en de cumuls worden groter en groter. Ik wil eigenlijk vroeg starten, maar de sleepkist heeft geen snelheidsmeter en geen vario. Lekker belangrijk denk ik nog, met het "uitgebreide U/S" instrumentarium van de Husky nog vers in m'n geheugen.... Maar de Fransen hebben al een andere kist geregeld. De voorzitter zal mij persoonlijk opslepen. Gelukkig zitten we niet op Deelen, denk ik nog, terwijl ik als numero deux achter een Challenger zakenjet vertrek van de gras piste.

Op 700 meter QNH ontkoppeld in een bel, die dat na een slag draaien niet bleek te zijn. Alles daalt met 4 meter, en de voorzitter en z'n sleepkist op de grond komen weer dichterbij. Op hoog aanknopingspunt toch nog een 2 meter bel gevonden die me naar 1300 meter en daarmee tevens de wolkenbasis brengt. Langs Montargis en Pont sur Yonne op weg naar Epernay. De koeltorens van Nogent zijn off limits met de beperkte hoogte die ik heb, maar gelukkig staat er een goeie bel aan de oostkant. Epernay komt in zicht, evenals een categorie drie onweersbui. Na Epernay kom ik de NC tegen, met Ger Kwant. We vlogen langs de bui met rommelige thermiek, en besloten tussen de buien door te vliegen naar Sedan, op koers naar st. Hubert in België. Helaas besloot de bui uit te groeien tot een cat 5 onweersbui, en het gordijn werd dichtgedaan.

De invloed van de bui was te groot geworden, en van thermiek was geen sprake meer. Rechtsaf naar het oosten was werd geblokkeerd door een groot bos. Inmiddels vloog ik op 500 mtr QNH, laag genoeg voor een normaal circuit voor het grasveld onder me.

Na de landing werd ik door een boer met landrover (jawel) opgehaald die me thuis op kaas en speciaal bier trakteerde. Na anderhalf uur kwamen Sicco en Ernst om de boel op te ruimen.

We besluiten door te rijden naar St. Hubert, tachtig kilometer oostelijk.

Daar kwamen we Ger en Johan weer tegen, die 8 km verderop in de wei stonden.

's- Avonds een klein biertje op st Hubert. welterusten.....

Maandag 19 Juni,

Het vliegveld van St. Hubert is in stilte gehuld. Alleen het geluid van de wind klinkt door de omringende bossen. Wij hadden een beetje gehoopt op het beloofde koufront dat ons al enige dagen achtervolgt, maar daarvan is nog geen sprake. Geïsoleerde onweersbuien spelen stoelendans boven ons stukje van de Ardennen, en daar lijkt geen verbetering in te komen.

De forecaster op het goed uitgeruste meteostation van st Hubert laat de radar- en satellietbeelden zien tracht ons hoop te geven door te beloven dat de komende nacht om 03:00 écht het langverwachte koufront zal passeren met daarachter goed zweefvliegweer. Opgewekt gaan we naar de stad om inkopen te doen voor een kleine BBQ met het team van de NC.

Onderweg nog op het terras van een kroeg met speciaal bier moeten schuilen voor een flinke bui voordat we daadwerkelijk boodschappen konden doen. Heel vervelend.

's- Avonds kwam het team van de PS (zelfstarter) nog aanschuiven en iedereen liet zich de BBQ goed smaken. Om 01:00 ging voor iedereen het licht uit...

Dinsdag 20 Juni,

Terwijl ik wakker word realiseer ik me dat ik het dakluik niet heb gesloten. Maar de camper is nog droog van binnen! Wat is er gebeurd met het beloofde koufront?? Ik spring in m'n kleren en ga Sicco zoeken. Die zit voor de hangaar met z'n laptop de WIFI van het nog gesloten restaurant te plunderen. Hij was nog niet naar de meteo geweest, en samen gaan we verhaal halen bij de forecaster. Deze blijkt heel toevallig een onaangekondigde snipperdag te hebben opgenomen, en heeft zich laten vervangen door een andere waarzegger. Deze vertelt ons met een glimlach dat het koufront is gaan slapen vannacht, en wellicht de pas inhoudt voor een flink onweerscomplex ten zuiden van Luxemburg. Onder invloed van dit complex zo groot als Nederland worden dikke plakken stratocumulus onze kant opgejaagd, die matig tot geen stijgen geven. Sicco en ik zien het somber in, en gaan brood halen en koffie drinken. Na een uurtje toch weer even naar de satellietbeelden kijken. Er lijkt een klein venstertje onze richting op te schuiven wat misschien bruikbaar is. Snel kist monteren en samen met de NC en PS naar de strip. De PS start zelf en is weg, met de mededeling dat het matig stijgt en er best buiten te landen is. Hierdoor gesterkt haak ik vol goede moed de kabel aan en wens Sicco succes. Of we een startbon hebben, vraagt de startleider nog. Startbon? Natuurlijk niet!

Kunnen we niet direct betalen? Na veel vijven en zessen kan dat, en de Piper cub wordt weer op stoom gebracht. Het bruikbare gat is nu bijna weg, en het stijgen ook.

Na anderhalf uur weer proberen, het wordt weer iets lichter. Nu start de NC eerst, met Johan Hamelink. Deze kan goed doorklimmen, en Sicco volgt snel. Ze gaan nu echt op pad, en Ernst en ik gaan snel afrekenen bij de havenmeester. Deze heeft de paarse krokodil echter uitgevonden, en na langdurig printen, stempeltjes en handtekeningen op de stempeltjes kunnen we weg.

Wij racen voorzover mogelijk richting Aachen, maar Sicco is sneller. Na enige tijd blijkt dat Dahlemer Binz gerond is, en dat ie bij Aachen zit en doorsteekt naar Eindhoven. De NC moet helaas landen op Aachen. (later zou ie opnieuw starten en buitenlanden op weg naar Eindhoven).

Sicco ploetert voort en na veel spannende SMS-jes komt de verlossende zin over de radio; "NR binnen glijbereik van Eindhoven" Dan komt er wel wat los in je. De spanning breekt en met lichte kippenvol luister je verder naar wat komen gaat.

Eindhoven gliding reageert niet, en ik vertel Sicco dat ie maar de toren op 131.00 moet oproepen.

"Eindhoven tower, this is the Pappa Hotel Niner Tree One" klinkt het door de radio en met vlekkeloos RT verloopt de reis naar de "hoed" voorspoedig.

Helaas zijn we net niet op tijd om de finish te zien, maar het was een feest om de kist weer op Eindhoven te zien staan.

Snel de kist in de doos, loggerfiles op CD branden en met een pint in de hand naar de Wedstrijdleiding. We staan op de tweede plaats achter de XX !!!

We nuttigen nog even de loempia met friet die bij de briefing een week eerder nog tegoed hadden(de barman kende ons nog) en besluiten dat het mooi geweest is..

We hebben een fantastische ervaring achter de rug, en als het lukt gaan we absoluut voor de editie 2008, hopelijk samen met nog meer ZCR leden.

Ik wil namens Sicco en Ernst iedereen bedanken die ons vooraf heeft geholpen met materiaal en (CU)adviezen, en voor de leuke reacties en tips via de mail.

Tot ziens, op welk vliegveld dan ook!

Luc Weber,

Team NR.